

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **Q. T. L.**, zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Praha 1, Opletalova 25, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, nám. Hrdinů 1634/3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 17. 5. 2019, č. j. 57 A 67/2018 – 65,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 8. 1. 2018, č. j. OAM-16900-7/TP-2017, byla na základě § 75 odst. 1 písm. h) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „cizinecký zákon“), zamítnuta žádost žalobce o vydání povolení k trvalému pobytu podaná dle § 68 téhož zákona. Svým rozhodnutím ze dne 26. 4. 2018, č. j. MV-27748-5/SO-2018 (dále jen „napadené rozhodnutí“), pak žalovaná zamítla odvolání žalobce a správní rozhodnutí I. stupně potvrdila. Žalobce napadl její rozhodnutí žalobou ke Krajskému soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), který ji zamítl svým rozsudkem ze dne 17. 5. 2019, č. j. 57 A 67/2018 – 65 (dále jen „napadený rozsudek“).

[2] Ve své žalobě žalobce především namítal, že žalovaná nepřihlédla k dokladu, který předložil v rámci odvolacího řízení, tj. k „propustce z nemocnice“ ze dne 5. 2. 2017 (dále

těž jen „propustka ze dne 5. 2. 2017“), a jenž potvrzoval jeho onemocnění a hospitalizaci ve Vietnamu v období prosince roku 2016. Tím porušila § 82 odst. 4 správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Žalobce současně vysvětlil, jaké okolnosti vedly k tomu, že zmíněný doklad nemohl uplatnit v rámci prvoinstančního řízení. Dále zpochybnil též závěr žalované, že i v případě zohlednění propustky ze dne 5. 2. 2017 by doba jeho nepřítomnosti na území překračovala zákonem povolených 310 dnů, neboť v souladu s § 68 odst. 2 písm. e) cizineckého zákona mu mělo být z důvodu jeho onemocnění prominuto a nezapočítáno do délky pobytu celé jedno období jeho nepřítomnosti na území ČR, tj. doba od 24. 9. 2016 do 2. 3. 2017. I kdyby však nemělo být omluveno toto období celé, považoval žalobce prominutí pouhých 10 dnů (doba hospitalizace) za nesprávné, neboť v doplnění svého odvolání poukázal na doporučení lékaře zůstat několik týdnů ve Vietnamu, brát léky a docházet na kontroly. Žalovaná proto měla omluvit i období od konce hospitalizace do návratu žalobce na území ČR. Spolu s žalobou předložil žalobce krajskému soudu další propustku z nemocnice.

[3] Krajský soud za předmět sporu označil otázku porušení § 82 odst. 4 správního řádu, tedy to, zda žalovaná měla zohlednit propustku ze dne 5. 2. 2017, kterou žalobce předložil až v rámci odvolacího řízení. V kontextu citace odkazovaného ustanovení zdůraznil, že žalobce založil svou argumentaci o nemožnost doložit předmětný dokument již v průběhu prvoinstančního řízení, na tom, že jej neměl v ČR u sebe, musel si jej nechat zaslat a poté přeložit, přičemž datum u tlumočnické doložky je 1. 3. 2018, což má dokládat, že jej nemohl uplatnit dříve. Krajský soud v souvislosti s touto žalobní námitkou provedl při jednání důkaz předmětnou propustkou, včetně zmíněné tlumočnické doložky. Z dokazování zjistil, že datum na této doložce není, jak uváděl žalobce, 1. 3. 2018, ale 1. 3. 2017, a tento dokument tedy byl přeložen ještě před podáním žalobcovy žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu. Vzhledem k této skutečnosti dospěl krajský soud k závěru, že žalobci nic nebránilo listinu předložit již v rámci prvoinstančního řízení. Žalovaná proto podle jeho názoru dospěla ke správnému a zákonnému závěru, že žalobce předložil důkaz až po koncentraci řízení. Ve vztahu k „*propustce z nemocnice*“ ze dne 23. 1. 2017, kterou žalobce předložil až během řízení před krajským soudem (dále též jen „propustka ze dne 23. 1. 2017“), tento soud poznamenal, že jde o důkaz, který nebyl správním orgánům během správního řízení znám, a nelze jim proto vytýkat, že se jeho hodnocením nezabývaly.

[4] Vzhledem k uvedeným závěrům již krajský soud dále nepřistoupil k vypořádání dalších žalobních bodů, jimiž žalobce zpochybňoval správnost postupu žalované při hodnocení opožděně předložené propustky v souvislosti s výpočtem doby jeho nepřítomnosti na území ČR. Zdůraznil, že s ohledem na shora řečené nebyla žalovaná povinna ani oprávněna se předmětnou listinou věcně zabývat. Její hypotetické závěry ohledně ní tedy nejsou nijak způsobilé ovlivnit zákonnost napadeného rozhodnutí. Krajský soud proto žalobcem podanou žalobu zamítl.

[5] Proti napadenému rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, a to formálně pouze z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), přičemž však z jejího obsahu vyplývá, že zahrnuje též důvod obsažený pod písmenem d) téhož ustanovení. Stěžovatel v kasační stížnosti nejprve obecně namítl, že se krajský soud nesprávně vypořádal s žalobními námitkami, přičemž aproboval nesprávná a nezákonná rozhodnutí správních orgánů obou stupňů. Tato rozhodnutí jsou

pokračování

dle názoru stěžovatele shodně nezákonná a nepřezkoumatelná a krajský soud proto zatížil i napadený rozsudek nezákonností a nepřezkoumatelností spočívající v nedostatku důvodů.

[6] V další části kasační stížnosti stěžovatel krajskému soud vytkl, že se nesprávně vypořádal s jeho žalobní námitkou ohledně interpretace rozhodného období, které má být dle zákona jako nepřítomnost na území omluveno. Stěžovatel v tomto bodě v zásadě doslovně zopakoval svou žalobní argumentaci, týkající se úvah žalované, které učinila v souvislosti se svým závěrem, že ani zohlednění propustky ze dne 5. 2. 2017 předložené stěžovatelem v odvolacím řízení by nemohlo zvrátit správní rozhodnutí I. stupně. Opětovně tak poukázal na § 68 odst. 2 písm. e) cizineckého zákona, v souladu s nímž mu dle jeho názoru měla být prominuta a nezapočítána do délky pobytu celá příslušná doba jeho nepřítomnosti na území ČR, tj. časový úsek od 24. 9. 2016 až do 2. 3. 2017, nikoli pouze 10 dnů jak uváděla žalovaná. Zopakoval rovněž, že i tehdy, pokud by žalovaná odmítla omluvit období v celém zmíněném rozsahu, je prominutí pouhých 10 dnů nesprávné. Má tomu tak být proto, že měl po svém pobytu v nemocnici doporučeno ve Vietnamu několik týdnů zůstat, brát léky a docházet na kontroly. Žalovaná tedy neměla omluvit pouze 10 dnů hospitalizace, ale i dobu navazující až do stěžovatelova návratu do ČR. Ze všech shora uvedených důvodů navrhl napadený rozsudek krajského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

[7] Žalovaná se k podané kasační stížnosti vyjádřila přípisem ze dne 12. 8. 2019. V něm nejprve stručně zrekapitulovala průběh správního řízení stejně jako i obsah kasační stížnosti, kterou považuje za nedůvodnou. Dále odkázala na své vyjádření k žalobě, napadené rozhodnutí a obsah spisového materiálu. Uvedla, že se ztotožňuje s tím, jak byla věc posouzena ze strany krajského soudu, jehož rozsudek považuje za řádně a přezkoumatelně odůvodněný. Navrhla proto kasační stížnost zamítnout.

[8] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] Jelikož stěžovatel v kasační stížnosti namítal rovněž nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve touto otázkou. Platí totiž, že nepřezkoumatelný rozsudek zpravidla nenabízí prostor k úvahám o námitkách věcného charakteru, a je tudíž nezbytné jej zrušit. Za nepřezkoumatelné lze přitom označit zejména takové rozhodnutí, v němž soud zcela opomene vypořádat některou z uplatněných žalobních námitek (srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, Sb. NSS 787/2006, nebo ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 – 74; všechna rozhodnutí dostupná na www.nssoud.cz). Tento soud nicméně po posouzení obsahu napadeného rozsudku neshledal, že by rozhodnutí krajského soudu trpělo vytykanou vadou. Krajský soud srozumitelně a jednoznačně vymezil, jaká otázka je mezi stranami sporná, z jakých skutkových zjištění při jejím řešení vycházel, respektive jak tato hodnotil, stejně jako i to, jaká zákonná ustanovení na posuzovaný případ aplikoval, a konečně k jakým závěru v souhrnu uvedeného dospěl. Za zcela srozumitelný je třeba označit i jeho závěr vztahující se k propustce ze dne 23. 1. 2017, kterou stěžovatel předložil

až v rámci řízení před krajským soudem, stejně jako i zdůvodnění toho, proč se již nezabýval žalobními body, které stěžovatel směřoval na to, jakým způsobem žalovaná hodnotila propustku ze dne 5. 2. 2017, jíž jmenovaný předložil během odvolacího řízení. Aniž by tak Nejvyšší správní soud na tomto místě jakkoliv předjímal věcnou správnost závěrů krajského soudu, platí, že námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku je nedůvodná.

[11] Nejvyšší správní soud proto přistoupil k posouzení námitek, jimiž stěžovatel zpochybnil závěry krajského soudu ve věci samé. Po zhodnocení kasační argumentace, jak je rekapitulována shora v bodech [5] a [6] tohoto rozsudku, nicméně dospěl k závěru, že tato se zcela míjí s rozhodovacími důvody napadeného rozsudku. Krajskému soudu je třeba přisvědčit v tom, že podstatou sporu byla otázka, zda žalovaná pochybila, jestliže nepřihlédla k propustce ze dne 5. 2. 2017, kterou stěžovatel předložil až v odvolacím řízení. Za rozhodnou je jí třeba považovat proto, že stěžovatel v žalobě nijak nezpochybnil samotnou dobu své nepřítomnosti na území ČR, ale za sporné považoval toliko to, jak tato doba měla být hodnocena. Dle jeho názoru žalovaná měla přihlédnout ke zmíněné propustce ze dne 5. 2. 2017 a v návaznosti na skutečnosti z této listiny vyplývající, tj. závažné onemocnění stěžovatele, mu pak měla v souladu s § 68 odst. 2 písm. e) cizineckého zákona prominout nepřítomnost na území v rozsahu celého období od 24. 9. 2016 do 2. 3. 2017, případně alespoň od okamžiku jeho hospitalizace ve Vietnamu do doby jeho návratu do České republiky.

[12] Z takto vymezeného předmětu sporu je však zřejmé, že otázka správnosti hodnocení předmětné listiny ze strany žalované by byla relevantní *pouze* za předpokladu, pokud by krajský soud dospěl k závěru, že tato pochybila, jestliže s odkazem na § 82 odst. 4 správního řádu, tj. na koncentraci řízení, k propustce ze dne 5. 2. 2017 nepřihlédla. Krajský soud však naopak uvedený postup žalované aproboval, a v souladu s tím se již problematikou hodnocení předmětné listiny nezabýval. V této souvislosti je však třeba zdůraznit, že kasační stížnost napadený rozsudek co do posouzení aplikace pravidla koncentrace správního řízení, tj. samotného nezohlednění propustky ze dne 5. 2. 2017, žádným způsobem nezpochybňuje. V takovém případě však zcela postrádá jakýkoliv význam kasační argumentace, kterou stěžovatel naopak uplatnil, a která směřuje právě na hodnocení dané listiny, neboť, jak vyplývá z řečeného, tato problematika nebyla pro svou irelevanci v projednávaném případě krajským soudem vůbec řešena. Jak totiž poznamenal v bodě 17 napadeného rozsudku, platí, že „*hypotetické závěry [žalované] stran této listiny nejsou nijak způsobilé ovlivnit zákonnost napadeného rozhodnutí*“ (důraz přidán). S tímto konstatováním se přitom Nejvyšší správní soud plně ztotožňuje. Kasační námitky související s hodnocením propustky ze dne 5. 2. 2017 jsou proto nedůvodné.

[13] Pokud jde o zbývající tvrzení stěžovatele, dle kterých se krajský soud „*nesprávně vypořádal s námitkami obsaženými v žalobě*“, respektive „*aproboval nesprávná a nezákonná rozhodnutí správních orgánů obou stupňů*“, jsou natolik obecná, že nesplňují parametry kasačních námitek a neumožňují proto Nejvyššímu správnímu soudu jakékoliv jejich vypořádání. Lze proto toliko zopakovat, že tento soud považuje napadený rozsudek za plně přezkoumatelný, logicky ucelený a mající oporu ve spisovém materiálu. Rovněž uvedené kasační námitky jsou proto nedůvodné.

pokračování

[14] Z uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že napadený rozsudek krajského soudu je zákonný. Kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1, *in fine*, s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

[15] O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka – žalovanou, v jejím případě nebylo prokázáno, že by jí v souvislosti s tímto řízením vznikly náklady, které by překročily rámec běžné úřední činnosti. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se žádnému z účastníků náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.)

V Brně dne 25. června 2020

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu